

Sygn. akt – IX Ka 41/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10. kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Barbara Plewińska

Sędziowie: S.S.O. Aleksandra Nowicka

S.S.O. Rafał Sadowski (spr.)

Protokolant – st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Toruniu Marzenny Mikołajczak

po rozpoznaniu w dniu 10. kwietnia 2014 r.

sprawy **K. B.** – oskarżonego z art. 286§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 14. listopada 2013 r., **sygn. akt II K 778/11**,

I. uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok w całości utrzymuje w mocy;

II. obciąża oskarżonego opłatą w kwocie 1100 (tysiąc sto) zł za postępowanie odwoławcze, natomiast zwalnia go z obowiązku pokrycia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 41/14

UZASADNIENIE

K. B. i B. G. zostali oskarżeni o to, że:

w okresie od dnia 31.01.2001r. do dnia 03.09.2001r. w G. i I. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. i J. Ż., nie mając stosownego upoważnienia Prezesa Krajowego Urzędu Pracy do kierowania obywateli polskich do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, po uprzednim zamieszczeniu ogłoszeń telewizyjnych i prasowych o wyjazdach do pracy za granicą, wprowadzając w błąd zainteresowane osoby co do legalności zatrudnienia, ubezpieczenia, warunków pracy i płacy, przyjmując wpłaty za wyjazd do pracy do W. i N. doprowadzili 20 osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem na łączną kwotę w wysokości co najmniej 47.260 zł, i tak:

LI. w dniu 31.01.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem I. P. na kwotę w wysokości co najmniej 1.700 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LII. w okresie od 14.02.2001r. do 10.03.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. A. na kwotę w wysokości co najmniej 1.700 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LIII. w okresie od 29.03.2001r. do 19.10.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. W. na kwotę w wysokości co najmniej 1.300 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LIV. w okresie od 07.04.2001r. do maja 2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem G. G. na kwotę w wysokości co najmniej 2.000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LV. w okresie od 07.04.2001r. do czerwca 2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. S. na kwotę w wysokości co najmniej 2.000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LVI. w roku 2001 doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. Ł. na kwotę w wysokości co najmniej 1.700 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LVII. w roku 2001 doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. M. na kwotę w wysokości co najmniej 1.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LVIII. w okresie od 04.05.2001r. do 31.05.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. S. na kwotę w wysokości co najmniej 4.000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LIX. w okresie od 15.05.2001r. do 29.05.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. T. na kwotę w wysokości co najmniej 3.000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LX. w okresie od 17.05.2001r. do 11.06.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem E. D. na kwotę w wysokości co najmniej 2.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXI. w okresie od 18.06.2001r. do 22.09.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem A. B. na kwotę w wysokości co najmniej 3.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXII. w okresie od 29.06.2001r. do 17.07.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. G. na kwotę w wysokości co najmniej 2.200 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXIII. w okresie od 29.06.2001r. do 17.07.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. K. na kwotę w wysokości co najmniej 2.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXIV. w okresie od 29.06.2001r. do 17.07.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. M. na kwotę w wysokości co najmniej 2.500zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXV. w okresie od 29.06.2001r. do 17.07.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem H. B. na kwotę co najmniej 2.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXVI. w dniu 6.07.2001r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. i D. Ż. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. J. na kwotę w wysokości co najmniej 2.380 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXVII. w dniu 19.07.2001r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. i D. Ż., doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem B. M. na kwotę w wysokości co najmniej 2.730 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXVIII. w okresie od 13.08.2001r. do 22.09.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem I. G. na kwotę co najmniej 3000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXIX. w okresie od 30.08.2001r. do 0.09.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem E. L. na kwotę co najmniej 790 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXX. w okresie od 02.09.2001r. do 02.10.2001r. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. C. na kwotę co najmniej 1.500 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

a nadto **B. G.** została oskarżona o to, że:

LXXI. w dniu 03.09.2001r. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. Z. na kwotę co najmniej 260 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

LXXII. w dniu 01.09.2001r. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Ł. N. na kwotę co najmniej 2.000 zł,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r. (sygn. akt II K 778/11):

I. uznał oskarżoną **B. G.** za winną popełnienia zarzucanych jej w pkt LI- LXXII aktu oskarżenia czynów z tym ustaleniem iż:

- czynów zarzucanych jej w pkt. LI- LXV i LXVIII-LXX dopuściła się wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. B. natomiast czynów zarzucanych jej w pkt LXVI i LXVII na szkodę B. M. i J. J. dopuściła się wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. B. oraz ze skazanymi w sprawie (...)J. Ż. i D. Ż.,

- kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej M. S. w pkt LVIII aktu oskarżenia wyniosła co najmniej 3.558 zł a kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej E. D. w pkt LX aktu oskarżenia wyniosła co najmniej 1700 zł natomiast łączna kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyniosła co najmniej 46.018 złotych,

- imię pokrzywdzonej wymienionej w pkt LXV aktu oskarżenia o nazwisku B. brzmi „H.”, nie zaś „H.” oraz nazwisko pokrzywdzonej wymienionej w pkt LXVIII aktu oskarżenia brzmi „I. L.” nie zaś „I. G.”,

- czyn zarzucany oskarżonej w pkt LXIX aktu oskarżenia został popełniony w okresie od 30.08.2001r. do 5.09.2001r.

- oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów w warunkach ciągu przestępstw

tj. występków z art. 286§1 kk i za to po zastosowaniu art. 91§1 kk na mocy art. 286§1 kk wymierzył jej karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33§2 kk wymierzył oskarżonej karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 30 złotych,

II. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt LI- LXX aktu oskarżenia czynów z tym ustaleniem iż:

- czynów zarzucanych mu w pkt. LI- LXV i LXVIII-LXX dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną B. G. natomiast czynów zarzucanych mu w pkt LXVI i LXVII na szkodę B. M. i J. J. dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z oskarżoną B. G. oraz ze skazanymi w sprawie (...)J. Ż. i D. Ż. ,

- kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej M. S. w pkt LVIII aktu oskarżenia wyniosła co najmniej 3.558 zł a kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonej E. D. w pkt LX aktu oskarżenia wyniosła co najmniej 1700 zł, natomiast łączna kwota doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wyniosła co najmniej 43.758 złotych,

- imię pokrzywdzonej wymienionej w pkt LXV aktu oskarżenia o nazwisku B. brzmi „H.”, nie zaś „H.” oraz nazwisko pokrzywdzonej wymienionej w pkt LXVIII aktu oskarżenia brzmi „I. L.” nie zaś „I. G.”,

- czyn zarzucany oskarżonemu w pkt LXIX aktu oskarżenia został popełniony w okresie od 30.08.2001r. do 5.09.2001r.

- oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów w warunkach ciągu przestępstw

tj. występków z art. 286§1 kk i za to po zastosowaniu art. 91§1 kk na mocy art. 286§1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 33§2 kk wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny przyjmując wysokość stawki dziennej na kwotę 40 złotych,

III. na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonych w pkt. I i II wyroku kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonym **B. G. i K. B.** na okres próby wynoszący 4 lata,

IV. na mocy art. 73§1 kk oddał oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

V. na mocy art. 415 §1 kpk zasądził od oskarżonych **B. G. i K. B.** solidarnie na rzecz pokrzywdzonej M. S. kwotę 3.558 złotych tytułem naprawienia szkody wyrządzonej czynem opisanym w pkt. LVIII aktu oskarżenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 czerwca 2001 roku do dnia zapłaty,

VI. na mocy art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonych B. G. i K. B. solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym poprzez zapłatę kwot :

- 1.700 złotych na rzecz I. P.; -1.700 złotych na rzecz B. A.

-1.300 złotych na rzecz A. W.; - 2.000 złotych na rzecz G. G.; - 2.000 złotych na rzecz A. S.; - 1.700 złotych na rzecz K. Ł.; - 1.500 złotych na rzecz J. M.; - 3.000 złotych na rzecz M. T.; - 1.700 złotych na rzecz E. D.; - 3.500 złotych na rzecz A. B.; - 2.200 złotych na rzecz D. G.; - 2.500 złotych na rzecz K. K.; - 2.500 złotych na rzecz M. M.; - 2.500 złotych na rzecz H. B.; - 3.000 złotych na rzecz I. L.; - 790 złotych na rzecz E. L.; - 1.500 złotych na rzecz M. C.,

w terminie 4 lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

VII. na mocy art. 72§2 kk zobowiązał oskarżonych B. G. i K. B. oraz skazanych J. Ż. i D. Ż. solidarnie do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym poprzez zapłatę kwot : 2.380 złotych na rzecz J. J. oraz 2.730 złotych na rzecz B. M. w terminie 4 lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

VIII. na mocy art. 72§2 kk zobowiązał oskarżoną B. G. do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym poprzez zapłatę kwot : 260 złotych na rzecz D. Z. oraz 2.000 złotych na rzecz Ł. N., w terminie 4 lat od uprawomocnienia się orzeczenia,

XIX nakazał pobrać solidarnie od oskarżonych B. G. i K. B. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Grudziądzu- kwotę 178 złotych tytułem opłaty od powództwa cywilnego od uiszczenia której powód cywilny był zwolniony,

X. zasądził od oskarżonej B. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 900 zł tytułem opłaty oraz zwolnił ją od ponoszenia wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa.

XI. zasądził od oskarżonego K. B. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.100 zł tytułem opłaty oraz zwolnił go od ponoszenia wydatków postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego K. B.** zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzut obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 4 kpk, art. 5 §2 kpk, art. 7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów wykazującej błędy natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) i błędy logiczne (błąd rozumowania i wnioskowania) oraz braku pod postacią nie rozważenia wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania oraz rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego a wyrażającą się w szczególności w:

- uznaniu że oskarżony był organizatorem wyjazdów pokrzywdzonych do W.,
- pominięciu oświadczenia I. L., która podała, że oskarżonego K. B. poznała dopiero we wrześniu 2002 r.,
- pominięciu zeznań I. Ż. która po raz pierwszy spotkała oskarżonego na rozprawie.

Powołując się na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrońca w apelacji podważa ocenę dowodów dokonaną przez sąd I instancji twierdząc, że ustalenia faktyczne wskazujące na popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu oszustw są dowolne, gdyż są wynikiem wybiórczej analizy materiału dowodowego, który zawiera braki. Zdaniem obrońcy, dopuszczając się zaniechań i uchybień wypunktowanych w apelacji, Sąd Rejonowy niezasadnie odrzucił wyjaśnienia oskarżonego, który zaprzeczył by miał coś wspólnego z nielegalnym organizowaniem zatrudnienia za granicą w sposób mu zarzucany.

Istota apelacji sprowadza się do próby wykazania, że u podstaw wydania zaskarżonego wyroku legło błędne założenie, że osobą zajmującą się procederem opisanym w zarzutach a/o był oskarżony K. B., podczas gdy zebrane w sprawie dowody nakazują powziąć przypuszczenie, że osobą tą był K. B.. Skarżący akcentuje, że oskarżony w okresie objętym zarzutami a/o nie pomagał nikomu w znalezieniu pracy we W., zaś sąd meriti uznając jego winę w zakresie wszystkich zarzuconych mu czynów bezzasadnie oparł się na niewiarygodnych zeznaniach B. G., pomijając dowody przeczące jego sprawstwu. Takie stanowisko obrońcy jest jednak dowolne bowiem wynika z jednostronnej i niezwykle wybiórczej analizy dowodów. Wcale nie jest bowiem tak, że tylko zeznania B. G. potwierdzają zasadność zarzutów a/o. Obrońca nie dostrzega, że na zaangażowanie oskarżonego w organizowanie pracy we W. wskazują zeznania właściwie niemal wszystkich pokrzywdzonych, a nadto szereg z nich rozpoznało oskarżonego jako mężczyznę, z którym kontaktowali się w sprawie pracy we W. i któremu przekazywali pieniądze w zamian za znalezienie tam pracy. Pokrzywdzeni spójnie, logicznie i mimo upływu czasu w miarę szczegółowo opisywali okoliczności w jakich trafili do W. by tam podjąć pracę.

Obrońca utrzymuje, że z uwagi na zbieżność imion oskarżonego i mężczyzny, który -według wersji oskarżonego - rzekomo zajmował się organizowaniem zatrudnienia osobom wymienionym w zarzutach a/o, sąd I instancji przypisał oskarżonemu zachowania których faktycznie dopuścił się ktoś inny tj. K. B.. Obrońca dodał, że wersja oskarżonego w tej części nie została zweryfikowana bowiem zrezygnowano z przesłuchania K. B., co zaważyło na wyniku sprawy. Odpierając tak sformułowany zarzut, należy stwierdzić, że faktycznie pokrzywdzeni wspominają o mężczyźnie o imieniu K., który przebywał we W. i z którym kontaktowali się w związku z pracą, którą mieli podjąć. Powyższe nie oznaczało jednak, że w sprawie istniała wątpliwość odnośnie tego czy oskarżony zajmował się organizowaniem pracy we W. oraz czy może K. o którym mówili to nie był wcale oskarżony a K. B.. Wątpliwość ta ma wyłącznie pozorny charakter bowiem daje się ją usunąć w drodze dokładnej i logicznej oceny dowodów zebranych w sprawie, i to bez potrzeby przeprowadzania dowodu z zeznań K. B.. Sąd Rejonowy słusznie przyjął, że osoba o imieniu K. pojawiająca się w wyjaśnieniach oskarżonego i zeznaniach pokrzywdzonych faktycznie istnieje, jednakże nie oznacza to, że oskarżony na przestrzeni od 31.01.2001 r. do 03.09.2001 r. nie zajmował się organizowaniem pracy we W. w sposób mu zarzucany a procederem tym zajmował się wyłącznie K. (tj. K. B.). Na takie ustalenia nie pozwalają nie tylko stanowcze i logiczne pierwsze wyjaśnienia B. G. (do których skarżący w apelacji się w ogóle nie odnosi), ale i relacje pokrzywdzonych, na których powołał się sąd meriti w podstawie ustaleń faktycznych. Co ważne, znacznej części pokrzywdzonych przedstawiano mężczyznę o imieniu K. jako męża B. B., a więc wykluczyć należy ich pomyłkę co do osoby faktycznie zajmującej się pośrednictwem pracy w W.; a poza tym część pokrzywdzonych osobiście przekazywała oskarżonemu pieniądze, i ci pokrzywdzeni rozpoznało oskarżonego na rozprawie. Należy też pamiętać, że część pokrzywdzonych w ogóle nie miała osobistej styczności z oskarżonym a z innymi osobami, z którymi oskarżony współpracował, a więc ich brak rozpoznania oskarżonego nie może dziwić. Nadto ustalenia sądu I instancji wspierają spójne, konkretne i uzupełniające się zeznania D. i J. Ż., których kategorię wymowę w apelacji obrońca pomija. Podkreślić należy, że z konsekwentnych zeznań J. Ż. jednoznacznie wynika, że w lipcu 2001 r. w mieszkaniu B. G. miało miejsce spotkanie w sprawie pracy dla J. J. i B. M.. Fakt tego spotkania potwierdzili wszyscy jego uczestnicy, w tym oskarżony. Nie sposób więc podważać relacje J. Ż. (i odpowiadające im zeznania D. Ż.) na okoliczność ich współdziałania z oskarżonym w zakresie organizowania pracy we W.. J. Ż. i D. Ż. mówiąc o K. mieli na myśli oskarżonego a nie innego mężczyznę, zaś ich relacje na okoliczność zdarzeń opisanych w zarzutach a/o są przekonujące. Fakt odbycia spotkania z oskarżonym, czego ten nie kwestionuje, oznacza, że oskarżony aktywnie uczestniczył w czynnościach związanych z poszukiwaniem zatrudnienia we W. dla osób z Polski, co definitywnie obala jego wersję jakoby z procederem organizowania nielegalnego zatrudnienia nie miał nic wspólnego i w nim nie brał udziału.

Wracając do świadka K. B., to należy wskazać, że decyzja sądu meriti o oddaleniu wniosku o przesłuchanie w/w świadka jest poprawna i nie sposób upatrywać w niej naruszenia przepisów postępowania, na które powołuje się obrońca w apelacji. Ustalając, że wnioskowanego dowodu nie da się przeprowadzić (świadek mieszka na stałe za granicą i nie wyraża woli przyjazdu do Polski z uwagi na zły stan zdrowia), sąd I instancji słusznie oddalił wniosek obrońcy na podstawie art. 170 §1 pkt 4 kpk. Poza tym w okolicznościach sprawy wszystko wskazuje, że zeznania K. B. i tak nie wniosłyby nic istotnego do sprawy. Wszak K. B. oświadczył na piśmie, że nie zna ani oskarżonego K. B. ani B. G.. Z jego pisma wynika więc, że nie ma nic wspólnego z organizowaniem pracy we W. osobom z Polski. Nawet więc jeśli by udało się przesłuchać świadka, to raczej nie zeznałby odmiennie niż wynika to z nadesłanego przez

niego pisma, w tym by kierowany jakimiś moralnymi względami czy wyrzutami sumienia, zdecydowałby się sam siebie obciążyć i przyznać się do popełnienia przestępstw sprzed kilkunastu lat. W oparciu o materiał sprawy można pokusić się o założenie, że najpewniej K. B. współpracował z oskarżonym w nielegalnym organizowaniu pracy we W. i z racji przebywania we W. miał tam kontakt z osobami kierowanymi do pracy (i pokrzywdzeni wspominając o K. z którym kontaktowali się we W. mogli mieć właśnie na myśli K. B.), jednakże ewentualny udział K. B. w żadnym razie nie wyklucza aktywności oskarżonego w zarzucanej mu w akcie oskarżenia formie. Jego niezaprzeczalny udział w procederze nielegalnego pośrednictwa o jakim mowa w zarzutach potwierdza materiał dowodowy zebrany w sprawie, w którym wcale nie ujawniły się sprzeczności czy wątpliwości na które zwraca uwagę obrońca.

Także zeznania I. L., a właściwie jej pisemne oświadczenie, na które się powołuje obrońca w apelacji, nie świadczy o błędach w zakresie oceny dowodów czy nieprawidłowościach w zakresie ustaleń faktycznych. Obrońca negując prawdziwość zeznań I. L. złożonych w toku postępowania przygotowawczego zbyt dużą wagę przywiązuje do jej pisemnego oświadczenia z 18.09.2002 r. z którego wynika, że mężczyzną z którym spotkała się we W. nie był oskarżony K. B.. Przedmiotowe oświadczenie świadka - którego prawdziwości sąd zresztą nie negował - nie podważa poprawności ustaleń w sprawie bowiem mogło się zdarzyć, że I. L. we W. spotkała się z innym mężczyzną niż oskarżony (np. właśnie z K. B., działającym – jak wynika z ogółu materiału dowodowego – na polecenie oskarżonego). Materiał sprawy pozwala przecież stwierdzić, że oskarżony nie organizował pracy we W. samodzielnie lecz brało w tym udział szereg osób. Oskarżony współdziałał nie tylko z B. G. czy J. i D. Ż., lecz współpracował także z nieustalonymi osobami przebywającymi we W., które po przyjeździe osób z Polski nawiązywały z nimi kontakt i kierowały do pracy. Mężczyzną z którym I. L. spotkała się we W. mógł być więc K. B., lub inna osoba wykonująca zlecenie oskarżonego. Poza tym, zeznania I. L. złożone do sprawy wpisują się w schemat działania oskarżonego wynikający z zeznań pozostałych pokrzywdzonych (i J. i D. Ż.), stąd też nie sposób twierdzić by jej pisemne oświadczenie podważało ustalenia odnośnie winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów.

Ze skrajnie wybiórczej analizy zeznań I. Ż. pochodzą sugestie skarżącego jakoby zeznania w/w świadka poddawały w wątpliwość poprawność ustaleń stanowiących podstawę wyrokowania w sprawie. Faktycznie I. Ż. na rozprawie przyznała, że nie poznała oskarżonego i że widzi go po raz pierwszy, jednakże to oświadczenie świadka wcale nie przeczy ustaleniu, że oskarżony brał udział w organizowaniu dla niej nielegalnej pracy we W.. Obrońca w apelacji wywodzi, że te zeznania świadka oznaczają, że w pośrednictwo w znalezieniu pracy we W. zaangażowany był K. B. a nie oskarżony, jednakże sugestie te nie przekonują sądu odwoławczego. Słusznie wywodzi bowiem sąd meriti, że - podobnie jak w przypadku innych pokrzywdzonych, którzy nie byli w stanie rozpoznać w oskarżonym mężczyzny z którym się kontaktowali przy okazji poszukiwania zatrudnienia we W. (a także w przypadku J. Ż., o czym niżej), jest prawdopodobnym, że nierozpoznanie oskarżonego przez I. Ż. (i innych pokrzywdzonych) wynikało z tego, że od zdarzeń o który toczy się sprawa upłynęło już kilkanaście lat a mieli oni kontakt z oskarżonym z reguły przez krótką chwilę. Poza tym przez okres czasu jaki dzielił „współpracę” z oskarżonym a dzień składania zeznań do niniejszej sprawy, wygląd oskarżonego mógł się zmienić a jego wizerunek na przestrzeni tych lat mógł się zatrzeć w pamięci świadków. O tym, że najprawdopodobniej tak było świadczą najdobitniej zeznania J. Ż.. Otóż bezsporne jest, że J. Ż. miał osobistą styczność z oskarżonym, bo spotkał się z nim i rozmawiał w lipcu 2001 r. Mimo to na rozprawie J. Ż. - najpewniej z racji tego, że miał z jednorazowy krótki kontakt z oskarżonym kilka lat wcześniej - nie rozpoznał go, a więc jego zapewnienie, że nie zna oskarżonego nie jest obiektywnie prawdziwe. Mając na względzie powyższe należy uznać, że interpretacja zeznań I. Ż. zaprezentowana w apelacji, a sprowadzająca się do sformułowania w oparciu o nie tezy, że oskarżony nie brał udział w załatwianiu dla niej pracy we W., była dowolna i pomijała nie tylko zasady logiki i doświadczenia życiowego ale i jednoznaczną wymowę pozostałych dowodów. Oczywiście nie da się wykluczyć, że – podobnie jak w przypadku I. L. – także I. Ż. miała we W. kontakt z innym „K.” działającym na zlecenie oskarżonego; zauważyć należy, że ustalenia sądu meriti bynajmniej nie rozstrzygają tej wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, bowiem w odniesieniu do obydwu pokrzywdzonych sąd przyjął, że przekazały one pieniądze „mężczyźnie o imieniu K.”, nie przesadzając przy tym, że był to oskarżony, bowiem już na wstępie części faktograficznej uzasadnienia wyroku sąd stwierdza, że w proceder „załatwiania” pracy we W. zaangażowany był także niejaki (...).

Z tych wszystkich względów brak było podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego kwestionującego ocenę dowodów i ustalenia faktyczne z niej wynikające. Ocena przeprowadzonych dowodów była rzetelna zaś ustalenia faktyczne jak i poczynione w oparciu o nie wnioski – wbrew sugestiom obrońcy - prawidłowe.

Kontrola odwoławcza nie wykazała też by orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności i kara grzywny były karami rażąco surowymi czy nadmiernie dolegliwymi. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności oraz karę grzywny sąd I instancji uwzględnił w sposób należyty dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk oraz ukształtował ich wysokość mając baczenie na konieczność zapewnienia realizacji celów kary. Wymiar kary pozbawienia wolności i grzywny odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz został dostosowany do wagi poszczególnych czynów i okoliczności ich popełnienia. Względ na ilość przestępczych zachowań podjętych przez okres prawie ośmiu miesięcy a także mnogość osób pokrzywdzonych, sprzeciwiały się złagodzeniu wymierzonych oskarżonemu kar.

Sąd odwoławczy nie dopatrzył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia lub zmiany wyroku z urzędu.

O opłacie sądowej za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 1.100 złotych tytułem opłaty sądowej za drugą instancję, zwolnił go natomiast w trybie art. 624 §1 kpk w zw. z art. 634 kpk z obowiązku pokrycia wydatków postępowania odwoławczego, którymi obciążony został Skarb Państwa.